

Yirmi Birinci Lem'a

İhlas hakkında

On Yedinci Lem'a'nın On Yedinci Nota'sının yedi meselesinden Dördüncü Meselesi iken, ihlas münasebetiyle Yirminci Lem'a'nın İkinci Nokta'sı oldu. Nuraniyetine binaen Yirmi Birinci Lem'a olarak Lemaat'a girdi.

Bu Lem'a lâekall her on beş günde bir defa okunmalı.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَا تَنَارَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ ۖ وَفُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ۖ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّيْهَا ۖ وَ قَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيْهَا ۖ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا

Ey âhiret kardeşlerim ve ey hizmet-i Kur'aniyede arkadaşlarım! Bilirsiniz ve biliniz: Bu dünyada, hususan uhrevî hizmetlerde en mühim bir esas en büyük bir kuvvet en makbul bir şefaatçi en metin bir nokta-i istinad en kısa bir tarîk-ı hakikat en makbul bir dua-yı manevî en kerametli bir vesile-i makasîd en yüksek bir haslet en safî bir ubudiyet: İhlâstır.

Madem ihlasta mezkûr hâssalar gibi çok nurlar var ve çok kuvvetler var. Ve madem bu müthiş zamanda ve dehşetli düşmanlar mukabilinde ve şiddetli tazyikat karşısında ve savletli bid'alar, dalaletler içerisinde bizler gayet az ve zayıf ve fakir ve kuvvetsiz olduğumuz halde, gayet ağır ve büyük ve umumî ve kudsi bir vazife-i imaniye ve hizmet-i Kur'aniye omuzumuza ihsan-ı İlahî tarafından konulmuş. Elbette herkesten ziyade bütün kuvvetimizle ihlası kazanmaya mecbur ve mükellefiz. Ve ihlasın sırrını kendimizde yerleştirmek için gayet derecede muhtacız.

Yoksa hem şimdiye kadar kazandığımız hizmet-i kudsiye kısmen zayi olur, devam etmez hem şiddetli mes'ul oluruz. وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا âyetindeki şiddetli tehditkârane nehy-i İlahîye mazhar olup saadet-i ebediye zararına manasız, lüzumsuz, zararlı, kederli, hodefüruşane, sakîl, riyakârane bazı hissiyat-ı süfliye ve menafi-i cüz'iyenin hatırı için ihlası kırmakla hem bu hizmetteki umum kardeşlerimizin hukukuna tecavüz hem hizmet-i Kur'aniyenin hizmetine taarruz hem hakaik-i imaniyenin kudsiyetine hürmetsizlik etmiş oluruz.

Ey kardeşlerim! Mühim ve büyük bir umûr-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar o hizmetin hâdimleriyle çok uğraşır. Bu manilere ve bu şeytanlara karşı, ihlas kuvvetine dayanmak gerektir. İhlâsı kıracak esbabdan; yılandan, akrepten çekindiğiniz gibi çekininiz. Hazret-i Yusuf aleyhisselâm إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي demesiyle nefis-i emmareye itimat edilmez. Enaniyet ve nefis-i emmare sizi aldatmasın.

İhlası kazanmak ve muhafaza etmek ve manileri def'etmek için gelecek düsturlar rehberiniz olsun.

Birinci Düsturunuz

Amelinizde rıza-yı İlahî olmalı.

Eğer o razı olsa bütün dünya küsse ehemmiyeti yok. Eğer o kabul etse bütün halk reddetse tesiri yok. O razı olduktan ve kabul ettikten sonra, isterse ve hikmeti iktiza ederse sizler istemek talebinde olmadığınız halde, halklara da kabul ettirir, onları da razı eder. Onun için bu hizmette doğrudan doğruya yalnız Cenab-ı Hakk'ın rızasını esas maksat yapmak gerektir.

İkinci Düsturunuz

Bu hizmet-i Kur'aniyede bulunan kardeşlerinizi tenkit etmemek ve onların üstünde fazilet-füruşluk nevinden gıpta damarını tahrik etmemektir.

Çünkü nasıl insanın bir eli diğer eline rekabet etmez, bir gözü bir gözünü tenkit etmez, dili kulağına itiraz etmez, kalp ruhun ayıbını görmez. Belki birbirinin noksanını ikmal eder, kusurunu örter, ihtiyacına yardım eder, vazifesine muavenet eder. Yoksa o vücud-u insanın hayatı söner, ruhu kaçar, cismi de dağılır.

Hem nasıl ki bir fabrikanın çarkları birbiriyle rekabetkârane uğraşmaz, birbirinin önüne takaddüm edip tahakküm etmez, birbirinin kusurunu görerek tenkit edip sa'ye şevkini kırıp ataletle uğratmaz. Belki bütün istidatlarıyla, birbirinin hareketini umumî maksada tevcih etmek için yardım ederler, hakiki bir tesanüd bir ittifak ile gaye-i hilkatlerine yürürler. Eğer zerre miktar bir taarruz, bir tahakküm karışsa; o fabrikayı karıştıracak, neticesiz, akîm bırakacak. Fabrika sahibi de o fabrikayı bütün bütün kırıp dağıtacak.

İşte ey Risale-i Nur şakirdleri ve Kur'an'ın hizmetkârları! Sizler ve bizler öyle bir insan-ı kâmil ismine lâayık bir şahs-ı manevînin azalarıyız. Ve hayat-ı ebediye içindeki saadet-i ebediyeyi netice veren bir fabrikanın çarkları hükmündeyiz. Ve sahil-i selâmet olan Dârü's-selâm'a ümmet-i Muhammediyeyi (asm) çıkaran bir sefine-i Rabbaniyede çalışan hademeleriz. Elbette dört fertten bin yüz on bir kuvvet-i maneviyeyi temin eden sırr-ı ihlası kazanmak ile tesanüd ve ittihad-ı hakikiye muhtacız ve mecburuz.

Evet, üç elif ittihat etmezse üç kıymeti var. Sırr-ı adediyet ile ittihat etse yüz on bir kıymet alır. Dört kere dört ayrı ayrı olsa on altı kıymeti var. Eğer sırr-ı uhuvvet ve ittihad-ı maksat ve ittifak-ı vazife ile tevafuk edip bir çizgi üstünde omuz omuza verseler, o vakit dört bin dört yüz kırk dört kuvvetinde ve

kıymetinde olduğu gibi; hakiki sırr-ı ihlas ile on altı fedakâr kardeşlerin kıymet ve kuvvet-i maneviyesi dört binden geçtiğine, pek çok vukuat-ı tarihiye şehadet ediyor.

Bu sırrın sırrı şudur ki: Hakiki, samimi bir ittifakta her bir fert, sair kardeşlerin gözüyle de bakabilir ve kulaklarıyla da işitebilir. Güya on hakiki müttehid adamın her biri yirmi gözle bakıyor, on akılla düşünüyor, yirmi kulakla işitiyor, yirmi elle çalışıyor bir tarzda manevî kıymeti ve kuvvetleri vardır. (Hâşiye[1])

Üçüncü Düsturunuz

Bütün kuvvetinizi ihlasta ve hakta bilmelisiniz.

Evet, kuvvet haktır ve ihlastır. Haksızlar dahi haksızlıkları içinde gösterdikleri ihlas ve samimiyet yüzünden kuvvet kazanıyorlar.

Evet, kuvvet hakta ve ihlasta olduğuna bir delil, şu hizmetimizdir. Bu hizmetimizde bir parça ihlas, bu davayı ispat eder ve kendi kendine delil olur.

Çünkü yirmi seneden fazla kendi memleketimde ve İstanbul’da ettiğimiz hizmet-i ilmiye ve diniyeye mukabil, burada sizinle yedi sekiz senede yüz derece fazla edildi. Halbuki kendi memleketimde ve İstanbul’da burada benimle çalışan kardeşlerimden yüz, belki bin derece fazla yardımcılarım varken, burada ben yalnız, kimsesiz, garib, yarım ümmi, insafsız memurların tarassudat ve tazyikatları altında yedi sekiz sene sizinle ettiğim hizmet; yüz derece eski hizmetten fazla muvaffakiyeti gösteren manevî kuvvet, sizlerdeki ihlastan geldiğine kat’iyen şüphem kalmadı.

Hem itiraf ediyorum ki samimi ihlasınızla, şan ve şeref perdesi altında nefsimi okşayan riyadan beni bir derece kurtardınız. İnşâallah tam ihlasa muvaffak olursunuz, beni de tam ihlasa sokarsınız.

Bilirsiniz ki Hazret-i Ali (ra) o mu’cizevari kerametiyle ve Hazret-i Gavs-ı A’zam (ks) o hârika keramet-i gaybiyesiyle, sizlere bu sırr-ı ihlasa binaen iltifat ediyorlar ve himayetskârane teselli verip hizmetinizi manen alkışlıyorlar. Evet, hiç şüphe etmeyiniz ki bu teveccühleri, ihlasa binaen gelir. Eğer bilerek bu ihlası kırsanız onların tokadını yersiniz. Onuncu Lem’a’daki şefkat tokatlarını tahattur ediniz.

Böyle manevî kahramanları arkanızda zahîr, başınızda üstad bulmak isterseniz

وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ sırrıyla ihlas-ı tammı kazanınız. Kardeşlerinizin nefislerini nefsinize; şerefte, makamda, teveccühde, hattâ menfaat-i maddiye gibi nefsin hoşuna giden şeylerde tercih ediniz.

Hattâ en latîf ve güzel bir hakikat-i imaniyeyi muhtaç bir mü'mine bildirmek ki en masumane, zararsız bir menfaattir. Mümkün ise nefsinize bir hodgâmlık gelmemek için istemeyen bir arkadaş ile yaptırması hoşunuza gitsin. Eğer “Ben sevap kazanayım, bu güzel meseleyi ben söyleyeyim.” arzunuz varsa çendan onda bir günah ve zarar yoktur. Fakat mabeyninizdeki sırr-ı ihlasa zarar gelebilir.

Dördüncü Düsturunuz

Kardeşlerinizin meziyetlerini şahıslarınızda ve faziletlerini kendinizde tasavvur edip onların şerefleriyle şâkirane iftihar etmektir.

Ehl-i tasavvufun mabeyninde “fena fi’ş-şeyh, fena fi’r-resul” ıstılahatı var. Ben sofî değilim. Fakat onların bu düsturu, bizim meslekte “fena fi’l-ihvan” suretinde güzel bir düsturdur. Kardeşler arasında buna “tefani” denilir. Yani birbirinde fâni olmaktır. Yani kendi hissiyat-ı nefsanîyesini unutup, kardeşlerinin meziyat ve hissiyatıyla fikren yaşamaktır.

Zaten mesleğimizin esası uhuvvettir. Peder ile evlat, şeyh ile mürid mabeynindeki vasıta değildir. Belki hakiki kardeşlik vasıtalarıdır. Olsa olsa bir üstadlık ortaya girer. Mesleğimiz “Haliliye” olduğu için meşrebimiz “hillet”tir. Hillet ise en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmert kardeş olmak iktiza eder. Bu hilletin üssü’l-esası, samimi ihlastır. Samimi ihlası kıran adam, bu hilletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder. Gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var. Ortada tutunacak yer bulamaz.

Evet, yol iki görünüyor. Cadde-i kübra-yı Kur’aniye olan şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar, bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmeyerek yardım etmek ihtimali var. İnşâallah Risale-i Nur yoluyla Kur’an-ı Mu’cizü’l-Beyan’ın daire-i kudsiyesine girenler; daima nura, ihlasa, imana kuvvet verecekler ve öyle çukurlara sukut etmeyeceklerdir.

Ey hizmet-i Kur'aniyede arkadaşlarım!

İhlası kazanmanın ve muhafaza etmenin en müessir bir sebebi, rabıta-i mevttir.

Evet, ihlası zedeleyen ve riyaya ve dünyaya sevk eden, tûl-i emel olduğu gibi; riyadan nefret veren ve ihlası kazandıran, rabıta-i mevttir. Yani ölümünü düşünüp, dünyanın fâni olduğunu mülahaza edip, nefsin desiselerinden kurtulmaktır.

Evet ehl-i tarîkat ve ehl-i hakikat, Kur'an-ı Hakîm'in **كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ** ﴿٢٠٨﴾ إِنَّكَ gibi âyetlerinden aldığı dersle, rabıta-i mevti sülûklarında esas tutmuşlar; tûl-i emelin menşei olan tevehhüm-ü ebediyeti o rabıta ile izale etmişler. Onlar farazî ve hayalî bir surette kendilerini ölmüş tasavvur ve tahayyül edip ve yıkanıyor, kabre konuyor farz edip; düşüne düşüne nefsi emmare o tahayyül ve tasavvurdan müteessir olup uzun emellerinden bir derece vazgeçer. Bu rabitanın fevaidi pek çoktur. Hadîste **أَكْثَرُ مَا ذَكَرَ هَادِمُ اللَّذَاتِ - أَوْ كَمَا قَالَ** - yani "Lezzetleri tahrip edip acılaştıran ölümü çok zikrediniz!" diye bu rabıta'yı ders veriyor.

Fakat mesleğimiz tarîkat olmadığı belki hakikat olduğu için bu rabıta'yı ehl-i tarîkat gibi farazî ve hayalî suretinde yapmaya mecbur değiliz. Hem meslek-i hakikate uygun gelmiyor. Belki âkıbeti düşünmek suretinde, müstakbeli zaman-ı hazırda getirmek değil belki hakikat noktasında zaman-ı hazırdan istikbale fikren gitmek, nazaran bakmaktır.

Evet hiç hayale, faraza lüzum kalmadan bu kısa ömür ağacının başındaki tek meyvesi olan kendi cenazesine bakabilir. Onunla yalnız kendi şahsının mevtini gördüğü gibi bir parça öbür tarafa gitse asrının ölümünü de görür, daha bir parça öbür tarafa gitse dünyanın ölümünü de müşahade eder, ihlas-ı etemme yol açar.

İkinci Sebep: İman-ı tahkikînin kuvvetiyle ve marifet-i Sâni'i netice veren masnuattaki tefekkür-ü imanîden gelen lemaat ile bir nevi huzur kazanıp, Hâlık-ı Rahîm'in hazır nâzır olduğunu düşünüp, ondan başkasının teveccühünü aramayarak; huzurunda başkalarına bakmak, meded aramak o huzurun edebine muhalif olduğunu düşünmek ile o riyadan kurtulup ihlası kazanır. Her ne ise bunda çok derecat, meratib var. Herkes kendi hissesine göre ne kadar istifade edebilse o kadar kârdır.

Risale-i Nur'da riyadan kurtaracak, ihlası kazandıracak çok hakaik zikredildiğinden ona havale edip burada kısa kesiyoruz.

İhlası kıran ve riyaya sevk eden pek çok esbabdan iki üçünü muhtasaran beyan edeceğiz:

Birincisi: Menfaat-i maddiye cihetinden gelen rekabet, yavaş yavaş ihlası kırar. Hem netice-i hizmeti de zedeler. Hem o maddî menfaati de kaçırır.

Evet, hakikat ve âhiret için çalışanlara karşı bu millet bir hürmet ve bir muavenet fikrini daima beslemiş. Ve bilfiil onların hakikat-i ihlaslarına ve sadıkane olan hizmetlerine bir cihette iştirak etmek niyetiyle, onların hâcat-ı maddiyelerinin tedarikiyle meşgul olup, vakitlerini zayi etmemek için sadaka ve hediye gibi maddî menfaatlerle yardım edip hürmet etmişler. Fakat bu muavenet ve menfaat istenilmez belki verilir.

Hem kalben arzu edip muntazır kalmakla lisan-ı hal ile dahi istenilmez belki ummadığı bir halde verilir. Yoksa ihlası zedelenir. Hem وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا âyetinin nehyine yanaşır, ameli kısmen yanar.

İşte bu maddî menfaati arzu edip muntazır kalmak, sonra nefis-i emmare hodgâmlık cihetiyle, o menfaati başkasına kaptırmamak için hakiki bir kardeşine ve o hususi hizmette arkadaşına karşı bir rekabet damarı uyandırır. İhlası zedelenir, hizmette kudsiyeti kaybeder. Ehl-i hakikat nazarında sakîl bir vaziyet alır. Ve maddî menfaati de kaybeder. Her ne ise...

Bu hamur çok su götürür, kısa kesip yalnız hakiki kardeşlerimin içinde sırr-ı ihlası ve samimi ittifakı kuvvetleştirecek iki misal söyleyeceğim.

Birinci Misal: Ehl-i dünya, büyük bir servet ve şiddetli bir kuvvet elde etmek için hattâ bir kısım ehl-i siyaset ve hayat-ı içtimaiye-i beşeriyenin mühim âmilleri ve komiteleri, iştirak-i emval düsturunu kendilerine rehber etmişler. Bütün sû-i istimalat ve zararlarıyla beraber, hârika bir kuvvet, bir menfaat elde ediyorlar. Halbuki iştirak-i emvalin çok zararlarıyla beraber, iştirakle mahiyeti değişmez. Her birisi umuma –gerçi bir cihette ve nezarete– mâlik hükmündedir fakat istifade edemez. Her ne ise...

Bu iştirak-i emval düsturu a'mal-i uhreviyeye girse zararsız azîm menfaate medardır. Çünkü bütün emval, o iştirak eden her bir ferdin eline tamamen geçmesinin sırrını taşıyor. Çünkü nasıl ki dört beş adamdan iştirak niyetiyle biri gaz yağı, biri fitil, biri lamba, biri şişe, biri kibrit getirip lambayı yaktılar. Her biri tam bir lambaya mâlik oluyor. O iştirak edenlerin her birinin bir duvarda büyük bir âyinesi varsa her birinin noksansız, parçalanmadan birer lamba oda ile beraber âyinesine girer. Aynen öyle de emval-i uhreviyede sırr-ı ihlas ile iştirak ve sırr-ı uhuvvet ile tesanüd ve sırr-ı ittihat ile teşrikü'l-mesai, o iştirak-i a'malden hasıl olan umum yekûn ve umum nur her birinin defter-i a'maline bitamamiha gireceği ehl-i hakikat mabeyninde meşhud ve vakidir ve vüs'at-i rahmet ve kerem-i İlahînin muktezasıdır.

İşte ey kardeşlerim! Sizleri inşaallah menfaat-i maddiye rekabete sevk etmeyecek. Fakat menfaat-i uhreviye noktasında bir kısım ehl-i tarikat aldandıkları gibi sizin de aldanmanız mümkündür. Fakat şahsî, cüz'î bir sevap nerede; mezkûr misal hükmündeki iştirak-i a'mal noktasında tezahür eden sevap ve nur nerede?

İkinci Misal: Ehl-i sanat, netice-i sanatı ziyade kazanmak için iştirak-i sanat cihetinde mühim bir servet elde ediyorlar. Hattâ dikiş iğneleri yapan on adam, ayrı ayrı yapmaya çalışmışlar. O ferdî çalışmanın her günde yalnız üç iğne, o ferdî sanatın meyvesi olmuş. Sonra teşrikü'l-mesai düsturuyla on adam birleşmişler. Biri demir getirip, biri ocak yandırıp, biri delik açar, biri ocağa sokar, biri ucunu sivriltir ve hâkeza her birisi iğne yapmak sanatında yalnız cüz'î bir işle meşgul olup, iştigal ettiği hizmet basit olduğundan vakit zayi olmayıp, o hizmette meleke kazanarak gayet süratle işini görmüş. Sonra, o teşrik-i mesai ve taksim-i a'mal düsturuyla olan sanatın semeresini taksim etmişler. Her birisine bir günde üç iğneye bedel üç yüz iğne düştüğünü görmüşler. Bu hâdis ehl-i dünyanın sanatkârları arasında, onları teşrik-i mesaiye sevk etmek için dillerinde destan olmuştur.

İşte ey kardeşlerim! Madem umûr-u dünyeviyede, kesif maddelerde böyle ittihat, ittifak ile neticeler, böyle azîm yekûn faydalar verir. Acaba uhrevî ve nuranî ve tecezzi ve inkısama muhtaç olmayarak ve fazl-ı İlahî ile her birisinin âyinesine umum nur in'ikas etmek ve her biri umurun kazandığı misl-i sevaba mâlik olmak, ne kadar büyük bir kâr olduğunu kıyas edebilirsiniz. Bu azîm kâr, rekabetle ve ihlassızlık ile kaçırılmaz.

İhlası kıran ikinci mani: Hubb-u câhtan gelen şöhret-perestlik sâikasıyla ve şan ve şeref perdesi altında teveccüh-ü âmmeyi kazanmak, nazar-ı dikkati kendine celbetmekle enaniyeti okşamak ve nefis-i emmareye bir makam vermektir ki en mühim bir maraz-ı ruhî olduğu gibi “şirk-i hafî” tabir edilen riyakârlığa, hodfüruşluğa kapı açar, ihlası zedeler.

Ey kardeşlerim! Kur'an-ı Hakîm'in hizmetindeki mesleğimiz hakikat ve uhuvvet olduğu ve uhuvvetin sırrı; şahsiyetini kardeşler içinde fânî edip (Hâşiye[2]) onların nefislerini kendi nefesine tercih etmek olduğundan, mabeynimizde bu nevi hubb-u câhtan gelen rekabet tesir etmemek gerektir. Çünkü mesleğimize bütün bütün münafîdir. Madem kardeşlerin şerefi umumiyetle her ferde ait olabilir; o büyük şeref-i manevîyi, şahsî, hodfüruşane, rekabetkârane, cüz'î bir şerefe ve şöhrete feda etmek; Risale-i Nur şakirdlerinden yüz derece uzak olduğu ümidindeyim.

Evet, Risale-i Nur şakirdlerinin kalbi, aklı, ruhu; böyle aşağı, zararlı, süflî şeylere tenezzül etmez. Fakat herkeste nefis-i emmare bulunur. Bazı da hissiyat-ı nefsiye damarlara ilişir. Bir derece hükmünü; kalp, akıl ve ruhun rağmına olarak icra eder. Sizlerin kalp ve ruh ve aklınızı ittiham etmem. Risale-i Nur'un verdiği tesire binaen itimat ediyorum. Fakat nefis ve heva ve his ve vehim bazen aldatıyorlar. Onun için bazen şiddetli ikaz olunuyorsunuz. Bu şiddet, nefis ve heva ve his ve vehme bakıyor; ihtiyatlı davranınız.

Evet, eğer mesleğimiz şeyhlik olsa idi makam bir olurdu veyahut mahdud makamlar bulunurdu. O makama müteaddid istidatlar namzet olurdu. Gıptakârane bir hodgâmlık olabilirdi. Fakat mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz. Uhuvvetteki makam geniştir. Gıptakârane müzahameye medar olamaz. Olsa olsa, kardeş kardeşe muavin ve zahîr olur; hizmetini tekmil eder.

Pederane, mürşidane mesleklerdeki gıptakârane hırs-ı sevap ve ulüvv-ü himmet cihetiyle çok zararlı ve hatarlı neticeler vücuda geldiğine delil: Ehl-i tarîkatın o kadar mühim ve azîm kemalâtları ve menfaatleri içindeki ihtilafatın ve rekabetin verdiği vahim neticelerdir ki onların o azîm, kudsî kuvvetleri bid'a rüzgârlarına karşı dayanamıyor.

Üçüncü Mani: Korku ve tama'dır. Bu mani diğer bir kısım manilerle beraber Hücumat-ı Sitte'de tamamıyla izah edildiğinden ona havale edip, Cenab-ı Erhamü'r-Râhimîn'den bütün esma-i hüsnasını şefaâtçi yapıp niyaz ediyoruz ki: Bizleri ihlas-ı tamme muvaffak eylesin, âmin!

اَللّٰهُمَّ بِحَقِّ سُوْرَةِ الْاِخْلَاصِ اجْعَلْنَا مِنْ عِبَادِكَ الْمُخْلِصِيْنَ الْمُخْلِصِيْنَ اٰمِيْنَ اٰمِيْنَ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا اِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا اِنَّكَ اَنْتَ الْعَلِيْمُ الْحَكِيْمُ

Bir kısım kardeşlerime hususi bir mektuptur

Yazıda usanan ve ibadet ayları olan şuhur-u selâsede sair evradı, beş cihetle ibadet sayılan (Hâşiye[3]) Risale-i Nur yazısına tercih eden kardeşlerime iki hadîs-i şerifin bir nüktesini söyleyeceğim.

Birincisi: يُورِثُ مَدَادُ الْعُلَمَاءِ بِدِمَاءِ الشُّهَدَاءِ –أَوْ كَمَا قَالَ– Yani “Mahşerde ulema-i hakikatin sarf ettikleri mürekkep, şehitlerin kanıyla muvazene edilir; o kıymette olur.”

İkincisi: مَنْ تَمَسَّكَ بِسُنَّتِيْ عِنْدَ فَسَادِ أُمَّتِيْ فَلَهُ أَجْرُ مِائَةِ شَهِيدٍ –أَوْ كَمَا قَالَ– Yani “Bid'aların ve dalaletlerin istilası zamanında sünnet-i seniyyeye ve hakikat-i Kur'aniyeye temessük edip hizmet eden, yüz şehit sevabını kazanabilir.”

Ey tembellik damarıyla yazıdan usanan ve ey sofi-meşrep kardeşler! Bu iki hadîsin mecmuu gösterir ki böyle zamanda hakaik-i imaniyeye ve esrar-ı şariat ve sünnet-i seniyyeye hizmet eden mübarek hâlis kalemlerden akan siyah nur veya âb-ı hayat hükmünde olan mürekkeblerin bir dirhemi, şühedanın yüz dirhem kanı hükmünde yevm-i mahşerde size fayda verebilir. Öyle ise onu kazanmaya çalışınız.

Eğer deseniz: Hadîste “âlim” tabiri var, bir kısmımız yalnız kâtibiz.

Elcevap: Bir sene bu risaleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabul ederek okuyan; bu zamanın mühim, hakikatli bir âlimi olabilir. Eğer anlamasa da madem Risale-i Nur şakirdlerinin bir şahs-ı manevîsi var, şüphesiz o şahs-ı manevî bu zamanın bir âlimidir. Sizin kalemlerinizi ise o şahs-ı manevînin parmaklarıdır. Kendi nokta-i nazarımda liyakatsiz olduğum halde, haydi hüsn-ü zannınıza binaen bu fakire bir üstadlık ve tebaiyet noktasında bir âlim vaziyetini verdiğinizden bağlanmışsınız. Ben ümmi ve kalemsiz olduğum için sizin kalemlerinizi benim kalemim sayılır, hadîste gösterilen ecir alırsınız.

Said Nursî

[1] **Hâşiye:** Evet, sırr-ı ihlas ile samimi tesanüd ve ittihat, hadsiz menfaate medar olduğu gibi; korkulara hattâ ölüme karşı en mühim bir siper, bir nokta-i istinaddır. Çünkü ölüm gelse bir ruhu alır. Sırr-ı uhuvvet-i hakikiye ile rıza-yı İlahî yolunda, âhirete müteallik işlerde, kardeşleri adedince ruhları olduğundan biri ölse “Diğer ruhlarım sağlam kalsınlar, zira o ruhlar her vakit sevapları bana kazandırmakla manevî bir hayatı idame ettiklerinden ben ölmüyorum.” diyerek, ölümü gülerek karşılar. “Ve o ruhlar vasıtasıyla sevap cihetinde yaşıyorum, yalnız günah cihetinde ölüyorum.” der, rahatla yatar.

[2] **Hâşiye:** Evet, bahtiyar odur ki kevser-i Kur’anîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için bir buz parçası nevindeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir.

[3] **Hâşiye:** Bu kıymetli mektupta Üstadımızın işaret ettiği beş nevi ibadetin kendilerinden izahını talep ettik. Aldığımız izah aşağıya yazılmıştır.

- 1 – En mühim bir mücahede olan ehl-i dalalete karşı manen mücahede etmektir.
- 2 – Üstadına neşr-i hakikat cihetinde yardım suretiyle hizmet etmektir.
- 3 – Müslümanlara iman cihetinde hizmet etmektir.
- 4 – Kalemle ilmi tahsil etmektir.
- 5 – Bazen bir saati bir sene ibadet hükmüne geçen tefekkürî olan ibadeti yapmaktır.